

отримуючи від цього насолоду. Саме ця навичка «включення» в необхідний момент всіх струн свого внутрішнього інструменту, тобто себе самого, і являється запорукою подальшого розвитку учня і прищеплює йому смак до активного, творчого, повноцінного життя.

Інтеграційний аспект театрального виховання особливо актуальний зараз, коли суспільство все більше звужує особистісний кругозір учня, твердо ставши на шлях вузькопрофесійної освіти чи спеціалізації, що нажалі, не наближає нас до ідеалу духовного збагачення особистості.

При режисерській роботі, учень засвоює ази режисерської композиції, вчиться підкорювати дрібниці і надзадачі. В результаті він починає відчувати себе творцем і впевнюватися в тому, що сам може бути режисером своєї долі.

Курс акторської майстерності – це ефективна педагогічна методика для виховання у дитини суворой внутрішньої психоемоційної самодисципліни. Театр вчить перед усім володіти собою: своїм тілом, думками, почуттями, настроєм. Не подавляти їх, і не витіснити – навпаки, – виводити під світло прожекторів, щоб подарувати їх світу, зробити предметом мистецтва.

І головне, залучаючись до великого чуда театру, учень починає розуміти, що він не самотній: відтепер він прийнятий в дружню команду однодумців, які живуть важливим і дивовижним життям. А отже, проектування та виховання учнів засобами театрального мистецтва є важливим аспектом у навчально-виховному процесі.

ІННОВАЦІЙНА СКЛАДОВА ДІЯЛЬНОСТІ КЕРІВНИКА НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ

Чернишов О.В. (Полтава)

В. Кремень, Д. Табачник, В. Ткаченко, аналізуючи загальноцивілізаційні процеси, зазначають, «що в сучасному світі діють дві основні діалектично взаємозв'язані тенденції розвитку. Одна з них полягає в зростанні єдності, цілісності людства, в утвердженні колективності як його органічної властивості. Друга — у створенні в світі все нових, небачених раніше можливостей для всебічного прояву індивідуальності, для індивідуалізації особистості» [5]. Такий підхід є інноваційним до розуміння інноваційної складової діяльності керівника навчального закладу.

Інноваційна активність особистості є вимогою сучасного життя як адаптивності до постійних змін. Учена О. Попова наголошує, що «активізація інноваційних процесів відбувається в моменти надлому (кризи) в соціально-економічній та політичній сферах розвитку країни, переорієнтації аксіологічних пріоритетів у духовному житті суспільства»[3].

У структурі поняття «інноваційний потенціал особистості» О.Т.Козлова... виділяє світоглядну, мотиваційну та креативну складові [2].

Світоглядний компонент інноваційного потенціалу відтворює соціальне замовлення на якісно нові ідеї і знання, що відображають своєрідність сучасних соціальних процесів, а також необхідність перегляду, багатьох традиційних уявлень, які здавалися непорушними ще зовсім недавно.

Креативний компонент передбачає формування здатності особистості робити дещо нове: нове вирішення проблеми, новий метод або інструмент, новий твір мистецтва тощо. У вітчизняній психології креативність розглядається як «творчість», творчі можливості людини, як деяка особлива властивість людського індивіда, що зумовлює виявлення соціально значущої

активності внаслідок зовнішніх чи внутрішніх раціональних та ірраціональних причин.

Мотиваційний компонент розглядається як здобуття суб'єктом адекватного особистісного розуміння інноваційної діяльності в системі інших видів діяльності.

Процес створення і впровадження інновацій здебільшого залежить від особистості керівника закладу освіти та його готовності до здійснення інноваційної управлінської діяльності. На сучасному етапі саме інноваційні освітні заклади є конкурентоспроможними на ринку освітніх послуг. Тому для досягнення успіху в освітній діяльності важливим є окреслення інноваційної складової діяльності керівника навчального закладу.

Л.І. Даниленко аналізує особливість інноваційної діяльності керівника ЗНЗ, її мету та результати; виокремлює особистісні характеристики керівника, які забезпечують успіх інноваційної діяльності.

Під інноваційною управлінською діяльністю керівника ЗНЗ Даниленко Л.І. розуміє: сукупність специфічних управлінських принципів, функцій і технологій, в результаті застосування яких забезпечується постійний розвиток закладу освіти та підвищується його конкурентоспроможність [1]. Мета інноваційної управлінської діяльності керівника ЗНЗ полягає у визначенні перспективних напрямів розвитку закладу освіти, накопиченні необхідних ресурсів та його інноваційного потенціалу, розробці й впровадженні нового змісту, форм і засобів освітнього процесу, створенні умов для розвитку нового педагогічного мислення та забезпечення конкурентоспроможності ЗНЗ. Результатами її здійснення є:

- перехід закладу освіти до якісно нового стану — постійного розвитку;
- набуття ним статусу інноваційного.

Директор школи покликаний готувати конкретну освітню систему до інноваційного оновлення. Тому важливо, щоб особистість директора школи характеризувалася:

- особистісно-професійною рефлексією;
- інноваційним стилем мислення;
- здатністю складати і втілювати в життя дослідницько-експериментальні програми і проекти розвитку та діяльності колективу школи;
- високим рівнем дослідницької грамотності та культури;
- умінням пробудити до інноваційної діяльності педагогів школи;
- умінням бути диригентом і водночас дослідником шкільного життя;
- цілісним гуманістичним світоглядом;
- високою загальною та психолого-педагогічною грамотністю й культурою;
- емпатією й толерантністю;
- увагою до свого зовнішнього вигляду.

Література

1. Даниленко Л.І. Модернізація змісту, форм і методів управлінської діяльності директора загальноосвітньої школи: Монографія. К.: Логос. 1998.-367с.
2. Козлова ОТ. Сутнісні складові інноваційної діяльності вчителя. Суми: ВВП «Мрія-Г» ЛТД. 1999. 128с.
3. Педагогічні інновації у сучасній школі. К.: Освіта. 1994. С. 7.

4. Сас Н.М. Феномен інноваційного потенціалу організації, його зміст і структура // Інновації в педагогічній освіті європейського простору. – Матеріали Міжнародної науково – практичної конференції. – Полтава, 2009. 215с.
5. Погрібна Н. Управляти школою по – новому. – К.: Шкільний світ.2009. 112с. (Бібліотека «Шкільного світу»). 94с.

ОСОБИСТІСНІ ПРОБЛЕМИ ІННОВАЦІЙНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ

Чич В.І. (Полтава)

Освітня діяльність є галуззю із значним простором для інновацій. Адже інновація – це результат реалізації нових ідей і знань, що визначає якість, ефективність і конкурентоспроможність освіти з метою практичного застосування для певних запитів суспільства. Освітня сфера загалом є середовищем, де творчий потенціал особистості має розкриватися особливо повно, оскільки розв'язання нагальних завдань навчально-виховного процесу, освітнього процесу в цілому передбачає необхідність постійного пошуку, створення актуальних для сучасного суспільства проектів.

В освітанській сфері можна вирізнити виробничі та управлінські інновації. Виробничі включають в себе технологічні інновації (нові технології) та педагогічні інновації (нові методи і прийоми викладання і змісту освіти). До структури управлінських інновацій входять економічні інновації (нові економічні механізми у сфері освіти) та організаційні інновації (нові організаційні структури та інституціональні форми в галузі освіти) [1, с. 16].

Загалом же всі інновації поєднуються принаймні двома спільними ознаками: і виробничі, і управлінські інновації тісно пов'язані з управлінськими процесами; вони також вимагають особливих зусиль психологічного характеру, оскільки базуються на активізації особистісного потенціалу, на організації персоналу, що бере безпосередню участь у їхньому впровадженні.

Особистісний потенціал школи український дослідник В.Химинець структурує наступним чином: це, по-перше, професійні можливості педагогічного колективу, по-друге, можливості керівників інноваційної педагогічної діяльності та, по-третє, можливості учнівського колективу [2, с. 127]. Саме необхідність урахування можливостей (а також і потреб) учнівського контингенту є, на наш погляд, значущим орієнтиром у визначенні змісту підготовки менеджера освітнього закладу до інноваційної діяльності.

На наш погляд, інновації в освітньому закладі тільки тоді мають сенс, коли вони впроваджуються ненасильницьким способом, коли сформовано психологічну готовність усіх суб'єктів інноваційної діяльності до їхнього сприйняття і запровадження. А отже, заслуговує на детальний розгляд така проблема, як психологічні передумови інновацій, їхні оптимальні характеристики і способи корекції. Таким чином, розробка проекту освітньої інновації повинна передбачати не тільки власне інноваційний процес, а ще й систему підготовчих заходів психологічного характеру, зокрема, тих, що формували б позитивний емоційний фон для прийняття колегіального рішення щодо інноваційних змін у діяльності освітнього закладу.